

Independentisme de capa i mocador

Tan sols vull aprofitar l'oportunitat que m'ofereixen les següents línies per constatar una realitat tristament present en el panorama juvenil català. Modestament i sense voler pecar de prepotència, pretenc senyalar l'existència d'un col·lectiu determinat de joves, m'atreviria a dir que cada vegada més nombrós, existent a la nostra comarca i present també arreu del país. La meva intenció no és ni criminalitzar-los ni criticar l'estil de vida apàtic, rutinari i predeterminat que han adoptat, simplement vull posar en dubte el seu compromís amb Catalunya i diferenciar la seva activitat únicament lúdica i festiva de la del col·lectiu independentista conseqüent i compromès. Pretendre el reconeixement de l'error per part d'aquest col·lectiu i la conseqüent rectificació seria l'objectiu final de la meva denúncia. Difícil, sí, però estem acostumats a remar a contracorrent.

A alguns els pot semblar que l'aforament massiu que presenten molts concerts de temàtica reivindicativa és sinònim de vitalitat i grandesa del moviment independentista. També els pot semblar que les samarretes i pedaços amb missatges revolucionaris que passegen molts joves assegura un relleu generacional o unes bases sanes i compromeses.

I és clar, semblar no és ésser. La veritat és que mentre uns s'omplen la boca de falsa catalanitat i gaudeixen competint entre ells per veure qui és capaç d'esnifar més cocaïna o de perdre el món de vista abans com a únic mitjà de diversió, el missatge o el motiu de l'esdeveniment o celebració és quelcom ignorat i desconegut. Els carrers són buits de manifestats i les reunions, assembles o actes culturals presenten una llastimosa assistència.

Aquesta denúncia no és quelcom fruit de la *doxa*, com diria Plató, sinó que em limito a constatar uns fets objectius i reals. Tot això ens obliga a preguntar-nos si el desgast més agressiu que pateix el nostre moviment és el de l'enemic o, altra vegada, el que ens propinem nosaltres mateixos. L'independentista de capa i mocador no ens ajuda a assolir els nostres objectius. Les paraules se les emporta el vent. És absolutament indispensable la militància compromesa i la mobilització política. I recordeu, festa sí, lluita també. O millor dit, lluita sí, festa també.

Albert Güell Vallbona, 18-10-2006